

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΦΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια δε του προηγούμενου)

ΕΙΝΕ αλήθεια, ρωτήσε ο στρατηγός τον ασηνιγό της αστυνομίας, με το πό σενί που του έδωκε. Είν' αλήθεια, Κουτριάιν, ότι δέν βρίζατε χαριτιά στον Μιχάλη; Είν' αλήθεια, στρατηγέ μου, δέν βρίζατε τίποτε... Τά είχαν πάρει όλα άλλοι πριν από μιάς; 'Η Νατάσα άνοητος; τά λόγια αυτά, έβγαλε ένα ούρλιασμα, ένα ούρλιασμα έδαμονας!

Δέν βρίζε τίποτε; φώναξε. Κα' καταγγέλει τον Μιχάλη ότι είχε σχέσεις με τους έπαναστάτες; Γιατί; Γιατί... 'Επειδή τον δεχόμουν έγω... Μα έγω είμ' έπαναστάτης... Πέστε μου; Μήπως θορακίσθηκα να σκοτώσω τον πατέρα μου... Έγώ; Έγώ! 'Α! δέν ξέρει πια τι λέει... Βέβαια, πατέρα, πού σπασίνα... Είπε ψευδαια... Είπε ψευδαια!...

— Γιατί, Κουτριάιν, μιάς άπαιθώσατε; ρώτησε ο στρατηγός. 'Ω! άπάντησε ο ασηνιγός της αστυνομίας, ύποψιαζόμεσθε τον Μιχάλη από καρδιά... καί σ' αλήθεια, ίσως! 'Α' όσα συνέβησαν δέν μπορούμε να έχουμε καμιά άμφιβολία...

Ναί, μή είπατε πώς βρίζατε στο σπίτι του χαριτιά, τά όποια δέν θοράζατε. Αλλά είναι βέβαια καίτα, Κουτριάιν, κόλλαι πού καί σεις ο ίδιος τά καταδικάζατε έξωτά φωνής μπροστά μου.

— Στρατηγέ! Εμίστα δέβαια, άκούτε; Εμίστα άπολύτως δέβαια ότι ο άνθρωπος πού άποπειράθηκε να σας δηλητηριάσει καί ο άνθρωπος πού σκοτώσαμε σήμερα, είν' ένα καί τό αυτό πρόσωπο.

— Κα' γιατί είπατε δέβαια καί αυτό;... Πρέπει να μιάς τό πητε; φώναξε ο στρατηγός, πού έθροσε από αντικοινωνία καί άπελπισία. — Ναί! 'Ας τό πη; φώναξε καί η Νατάσα.

Ρωτήσατε το 'αί' των χείρι; είπε ο Κουτριάιν, δείχνοντας τον Ρουλταμπιλ.

'Όλοι τότε γύρισαν προς τον νεώπο ρεπόρτε.

'Εκείνος, προσποιοόμενος άπόλυτη ηνυχαια, την όποια ίσως δέν είχε, άπάντησε:

— Μπορώ να βεβαιώσω μπροστά σας, όπως έβανα ήδη μπροστά στον ασηνιγό της αστυνομίας, ότι ένα καί τό αυτό πρόσωπο, άφησε τά ίχνη των διαφόρων αναβάσεων του, στον τοίχο καί σ' αυτό τον έξωστη. Είδα καί τά χθεινά του ίχνη καί 'αυτά με βεβαίωσαν για μιά άκαμα φορά πώς είνε τό ίδιο πρόσωπο...

'Ο στρατηγός άραξε με δύναμη τον Ρουλταμπιλ από τον καρπό του χεριού καί τού είπε:

— Άκούσατε με, κύριε... 'Ενας άνθρωπος ήλθε έδω άπόψε. Αυτό δέν άφορά παρά μόνο έμένα... Κι' άποτελεί μιά ύπόθεση μεταξύ έμένα καί της κόρης μου. Έσείς μιάς λέτε τώρα πώς αυτός ο άνθρωπος είνε ο χθεινός δολοφόνος... Ώλω λοιπόν να μου τό άποδείξετε αυτό!... Τό θέλω άίσιπως... Μιλήσατε για ίχνη... Θα πάμε άμέσως να τά δοίμε μαζί τά ίχνη αυτά... Κι' εγώμαι για σας, κύριε, να πεισθώ 'αί' αυτά ότι έχετε δίκιο...

'Ο Ρουλταμπιλ τράβηξε τό χέρι του καί άπάντησε με άπόλυτη γαλήνη:

— 'Ο άγνωστος για να περάσει από τό λούρι στον έξωστάχο του παρθένου, χρησιμοποιήσε ένα ειδικό γάντζο με τρία άγκίστρια, των όποιων τό άποτύπωμα ήλπινε, σε κάθε ανάσασί του, στο κενυλίδιωμα. 'Αφού ήλθε καί 'απόψε, θα πάμε τώρα να δοίμε μαζί τ' άπομνήν του ίχνη, καθώς καί τά χθεινά. Είνε καί 'αυτά μιά άπόδειξις άνάμεσα σε πολλές άλλες.

Καί τούς όδήγησε όλους στο παρθένο. 'Η τύχη των έξυπνότερων περιήρμα, 'Ενα σιδερένιο άνταξίωμα ήταν πεσμένο εκεί. 'Ηταν ο ίδιος ο γάντζος, για τον όποιον είχε μιλήσει ο Ρουλταμπιλ. 'Ο ρεπόρτε μας τον πήρε θριαμβευτικά καί είπε:

— Να ο γάντζος πού είχε ο χθεινός δολοφόνος καί, άν θέλετε, θα σας δείξω τώρα τά ίχνη πού άφησε άπόψε...

Μα η Νατάσα, της όπασε τό βλέμμα έλαμπε, φώναξε:

— Αυτό δέν άποδεικνύει τίποτε!... 'Ο χθεινός άνθρωπος μπορεί να έβλεψε για μιά στιγμή τον γάντζο από τον άπομνήν καί 'υλθε από άλλο ίσως δρόμο...

— 'Όχι, διστάζετε, της άπάντησε ο Ρουλταμπιλ, γιατί έλάτουν καί άλλα ίχνη πού εμαρουν τό ίδιο πρόσωπο. Καί χθές, όπως καί σήμερα, περιόνατε τον Μιχάλη Κορσάκωφ... Κα' έστρεψτε γυατιά...

Καί είπε τά λόγια αυτά με ένα ελατό τόνο, ώστε η Νατάσα τον ζήτησε με μιά άγωνία άκατανίκητη... 'Ω! η διστάση τους δύο άντων βεβαιώτων ήταν τρισεύη... 'Ο Ρουλταμπιλ ήθελε να ζαταλάθει καί η Νατάσα άνοητοςσε από τρίτο μήπως την καταλάβει... Τέλος η νέα κόρη γυθίωσε:

Πώς με κοιτάζει!... Κοιτάζει!... Είνε ο δαίμονας!... 'Ο ίδιος ο δαίμονας! Μα προσέξτε, διστασιούμενη!... Δέν ξέρετε τί κάνετε!...

— Εμίστα γύρισε άπότομα προς τον Κουτριάιν καί τού φώναξε:

— Πού είνε τό πρόμα του Μιχάλη Κορσάκωφ; Ώλω να τό δώ!... Πρέπει να τό δώ!...

'Ο Φέντοφ Φεντόροβιτς είχε σοσιασθή, σαν ζερμανόφιλος, σε μιά πολυθρόνα. 'Η Ματρίνα Πέτροβνα δέν τοίμοσε να τον πλησιάσει. 'Ο γάμος φανόταν χτυπημένος θανάσιμα, χτυπημένος για πάντα... Αυτό πού δέν είχαν υποσέσει να κάνουν ούτε η θύαδες, ούτε η σφαιρα, ούτε τό δηλητήριο, τό είχε κάνει μονάχα η ίδια της συνεχούς της κόρης τον στο φριχτό έργο που είχε διαδομασθή γύρω του. 'Η άδυναμία του να καταλάβη την σπασί της Νατάσας, η μοντηρώδης της απειρηφορά, τό χάος των έξηγήσεων της, η τσελλές ζωαγές της, η διαστρεφές για τον άδωστήτα της, η καταγορίες της, η άπειρές της, η έκείνης της καί η όμοιότητά της ότι είχε άνακατενθή στην τραγική νεκτερινή προσηταία, στην οάσα ο Μιχάλης Κορσάκωφ είχε έβρη τον θάνατο, τον είχαν συντηρήσει... Για μιά στιγμή είχε γαντζωθεί σε κάπο άαυρή έλβδα, βέβαιοντας ότι ο Κουτριάιν ήταν λιγώτερο σίγουρος 'αί' ότι φανόταν στην άσχη για την ένοχη τό έλασπιστό του... Μα αυτό δέν ήταν παρά μιά λεπτομέρεια χωρίς σημασία μπρος στα μάτια του... Αυτό πού τον ένδιέφερε αυτόν ήταν μόνο η σημασία της πράξης της Νατάσας. Καί η διστασιούμενη δέν έλεγε ούτε ένα λόγο για να τον καθιστάσει... 'Ηταν εκεί καί άμυνόταν μεταξύ του Ρουλταμπιλ, του Κουτριάιν καί της Ματρίνας Πέτροβνας, ύποψιαζόμενος μονάχα τον Μιχάλη, ενώ αυτός, ο πατέρας της, άγωνιούσε...

'Ο Κουτριάιν προχώρησε τότε προς τον διστασιούμενο πατέρα καί τού είπε:

— Άκούσατε με καλά, Φέντοφ Φεντόροβιτς!... Άπώς πού σας μιλάει είνε ο μέγας ασηνιγός της αστυνομίας με την θέληση του Τσάρου, καί φίλος σας με την θέληση του Θεού... 'Αν δέν φωτίσατε μπροστά σ' ήμάς πού είμαστε ένημεροι των πάντων καί πού θα κοιτήσουμε στην άνάγκη τό μυσικό, άν δέν φωτίσατε την κόρη σας τί είδους σχέσεις είχε με τον Μιχάλη Κορσάκωφ καί άν αυτή δέν μιάς άπάντησε με καίτε ειλικρίνεια, δέν έχω πια να κάνω τίποτε έδω!... 'Εδωίωσι καίλας τους άνθρωπος μου 'αί' αυτό τό σπλι ως άναξίως να σας φυλάνε. 'Εγώ όμως δέν διαμαρτυρήθηκα καθόλου για 'αυτό. Μα τώρα έρχομαι να σας έκτενέσω να μου άποδείξετε ότι ο πού τρισευός έχθρός πού έχετε μέσα στο σπίτι σας, δέν είνε η κόρη σας!

Αλλά τά λόγια, πού συνόνηζαν καθαρά την τραγική κατάσταση, άνακούρησαν κάπως τον Φέντοφ. Ναί, έθροσε με μιάδη... 'Ο Κουτριάιν είχε δίκιο... Ναί, έστρεψε να μιλήσει η Νατάσα... Κι' έξώρρισε την κόρη του να έξηγηθή, να τά πη όλα!... 'Όλα!...

'Η Νατάσα ζήτησε μιά φορά άκούη τον Κουτριάιν με ένα βλέμμα γεμάτο θανάσιμο μίσος, έπειτα γύρισε άλλο τό κεφάλι της καί είπε με φωνή σταθερή:

— Δέν έχω να πώ τίποτε!

— 'Η συνένοχος των δολοφόνων σας, ίδου την! μούγκρισε τότε ο Κουτριάιν, άλκώνοντας τό χέρι του προς τη Νατάσα.

'Η Νατάσα έβγαλε μιά κραυγή πληγωμένου ζώου καί σοσιασθηκε μπρος στα πόδια του πατέρα της, τά όποια άγκάλιασε με τά χείρια της, σαν ίκεύει, όλοζώνοντας με άπελπισία...

Κι' ο στρατηγός, μη καταλαβαίνοντας άπολύτως τίποτε, την ζήτησε, με έγθρότητα, απειρητός...

Τότε η Νατάσα, διαστρεφόμενη από τους λυγμούς της, άρχισε να φωνάζει:

— Πατέρα μου! Πατέρα άγαπημένε!... Κύτταξε με!... Κύτταξε με!... Εμίσταλαγίσον με!... Καί μη μου ζητάς ν' άνοίξω τό στόμα μου, πού πρέπει να μείνη για πάντα κλειστό!... Πίστεψέ με!... Μήν πιστεύεις αυτός τους άνθρώπους!... Μήν πιστεύεις τη Ματρίνα Πέτροβνα! 'Εγώ εί-

— Πώς με κοιτάζει!... Είνε ο δαίμονας, ο ίδιος ο δαίμονας!...

μα ή κόρη σου... Η πάναγνη κόρη σου... Η Νατάσα σου Φέοντοφ όδονα!.. Δεν μπορεί να σου ξεηγηθώ, όχι όχι! Στ' όραζομαι στη μητέρα του Χριστού, δεν μπορεί να σου ξεηγηθώ!.. Στο όραζομα στις άγιες εικόνες!.. Δεν μπορεί... Στ' όραζομα στη μητέρα μου που δεν την γνώρισα και που την άνταξάτησες έσύ, πατέρα μου... Μή μου ζητάς τίποτε!.. Μή μου ζητάς πια τίποτε... Μα σφίξε με στην άγκαλιά σου, όπως όταν ήμουν μικρούλα!.. Φίλησέ με, πατέρα μου λατρεμένη μου... Άγάλα με!.. Δεν είχα ποτε τόση ανάγκη άπ' την άγάπη σου!.. Άγάλα με!.. Είμαι δυστυχισμένη!.. Μια δυστυχιωμένη που δεν μπορεί ούτε να σ ζ ο τ ω θ ή μπρος στα μάτια σου για να σου άποδείξει την άθωότητά της και την άγάπη της... Πατέρα!.. Πατέρα!.. Σε τί θα σου χρησιμοποιούν τα χέρια σου στις ήμέρες που σου μένουν να ζήσης, αν δεν θέλσης πια να με σφίξεις στην άγκαλιά σου, πατέρα;

Σταφογύριζε το κεφάλι της άπάνω στα γόνατα τού Φέοντοφ. Τα μαλλιά της είχαν λυθεί και χοιούντοσαν πίσω της σε μία άταξία ύπεροχη...
— Κίτταξέ με μέσα στα μάτια; έξακολούθησε... Κίτταξέ με μέσα στα μάτια!.. Βλέπεις πόσο ά' αγαπών τα μάτια μου, μπα τ ο ύ σ α μπα τ ο ύ σ α μου πολυαγαπημένη!

Τώρα ό Φέοντοφ έβλεπε... Τά θωρειά του δάκρυα μπερδεύονταν με τα δάκρυα της Νατάσας... Τής σήκωσε το κεφάλι και τή φώτισε άπλά με φωνή συντρομημένη:

— Δεν μπορείς να μου πής τίποτε τώρα... Μα πότε θα μου τό πής;

Η Νατάσα ήρωσε τα μάτια της προς ατόν, έστρεψε το βλέμμα της στη δόθηκε προς τόν ουρανό και κατόπιν άφησε να της ξεφύγει αυτή ή λέξη:

— Ποτέ!

Η Ματρίνα Πέτροβνα, ό Κοιτριάν κι' ό Ρουλιτσκιό, άνατρίχισαν με την ιδέα ότι κάτι τρομερό έπρόκειτο να συμβεί.

Μά ό Φέοντοφ πήρε το κεφάλι της κόρης του μέσα στα χέρια του κι' ένύτταξε έα' ώρα πολλή αυτά τα μάτια που είχαν ήρωθή προς τόν ουρανό κι' αυτά τα χέρια που είχαν προφέρει τό:

«ποτέ!»

«Έπειτα, άργά, τα σκληρά του χείλη πήγαν κι' άκούμπησαν στά χλωμά χείλη της νέας. Και τή κράτησε άγκαλιασμένη.

Τότε ή Νατάσα σήκωσε το κεφάλι της θοιμοθεντικά και φώναξε σαν τρελλή στη Ματρίνα:

—Αυτός με πιστεύει!.. Και θα με πιστεύετε και σεις, αν είσατε ή μητέρα μου...

Άφου έπτε τα λόγια αυτά, έγειρε το κεφάλι της προς τό πίσω και σωριάσθηκε κάτω άναίσθητη. Ό Φέοντοφ γονάτισε τότε δίπλα της, χαϊδεύοντας την και φώναζε στους άλλους:

— Πηγαίνετε! Πηγαίνετε!.. Κι' έσύ, Ματρίνα Πέτροβνα, φύγε!..

Άμέσως βγήκαν δλοι έξω τρομαγμένοι άπ' την έπιδημική φωνή του.

Μέσα στη μικρή βίλλα τού Κρεστόφσκι, άπήρχε ένα πτώμα... Άστυνομικοί τό περιστάζιζαν περιμένοντας την άφιξη τού άρχηγού τους. Χτυπημένος θανάσιμα, ό Μιχάλης Κορασιώτς, είχε πάει να ξεφυγήσει εκεί και οι άστυνομικοί τόν είχαν καταδιώξει ως τήν τελευταία του αναή. Βρισκότανσαν πίσω του, όταν, φογάζοντας, μπήκε γονατιστός μέσα στην κάμαρή του. Η μικρή ταγγάνα, ή Κατερίνα, βρισκόταν εκεί. Έσπυρε τό μικρό αίμαγιατικό κεφάλι της πάνω άπ' τόν έτοιμοθάνατο που άγωνιούσε. Οι άστυνομικοί έφραξαν κιάλας παντού, στάζοντας τά έπαλά, παραδιάζοντας τά σφράγια τών γραφείων, άδιάζοντας τά ντουλάπια, ξεσχίζοντας τά στρώματα. Έφείνησαν κι' αυτά όσάμα τά διπλάνα διαμερίσματα τού Βόρι Μουραζώφ, ό οποίος άκουσίαζε εκείνη τή νύχτα... Έφραξαν... Έφραξα... Και αν δεν βρήκαν τίποτε, άπολύτως τίποτε, στα διαμερίσματα τού Μιχάλη, αντίθετως άναζήτησαν ένα πλήθος χαρτιά στα διαμερίσματα τού Βόρι: Βιβλία γαλλικά, δασμια πολιτικής οικονομίας, μία ιστορία της γαλλικής επαναστάσεως, κι' επαναστατικούς στίχους που έφθαναν για να τόν στελείουν στην κρεμάλα. Όλ' αυτά τά έβλεπαν σε σακαλά και τά σφράγισαν. Έν τω μεταξύ, ό Μιχάλης ξεφυγόσε άνάμεσα στα χέρια της Κατερίνας, ή όποια του είχε άνοιξει τό άμπράχιο του, χωρίς άλλο για να διευκολύνει τις τελευταίες του πνοές. Ό δυστυχισμένος

είχε διχθή, κολιμπώντας, γιατί είχε πέσει στο Νέβα, μια σφαίρα πίσω στο κεφάλι. Ήταν θάψια πως είχε κατορθώσει να σωθή ως εκεί. Έλπίζε ότι θα μπορούσε να πεθάνει ειρηνικά σ' αυτό τό σπίτι. Έλπίζε πως θα ξεγέλιωσε τούς διώτες του. Δεν ήξερε πως τό κατορθωτό του είχε άνακαλίνοθή.

Τώρα οι άστυνομικοί είχαν τελειώσει τις έρευνές τους. Ό Κοιτριάν, φράνοντας άπο τή βίλλα Τρεπισπόβα, πήρε και τούς βότρε άκούσθηθαιένους άπο τόν Ρουλιτσκιό.

Ό νεαρός φρόντορ δεν μπορούσε να καττάξει τό θεαρό άκούμη αυτό πτώμα που είχε τα μάτια όρθώνοντα, τά μάτια εκείνα που φωνούντοσαν να τόν καττάξουν και να τόν κατηγορούν για τόν θάνατό του. Γέμισε άλλού τα βλέματά του μ' άπιστοφική και ίσως με φρόνη. Ό Κοιτριάν τό άντελήθη άπτό και τόν φώτισε:

— Κοιθόμτε τίφεις;

— Ναι, άπάντησε ό Ρουλιτσκιό. Πρέπει κανείς να κοιθόμτε πάντοτε τίφεις για έναν άνθρωπο που πέθανε έξ' αιώρας του... Και όμως αυτός έδω ήταν ένας ληστής, ένας ληστής τού κοινού ποινικού έγκαιόν. Μα λοιπάμα έλεγχονός γιατί πέθανε πριν τό άνακαλίνο από οι μηδενιστάς.

— Άπτε έπιμένετε πως είχε σχέσεις με τούς μηδενιστάς;

— Ναι.

— Ξέρετε ότι δεν αναζήτησαν τίποτε στα δωμάτια του, ενώ στα δωμάτια τού Βόρι Μουραζώφ βρήκαν πολλά ένδιαφέροντα χαρτιά...

— Ά! Έκανε ό Ρουλιτσκιό.

— Τι λέτε σεις γι' αυτό; τόν φώτισε ό Κοιτριάν.

— Τίποτε!..

Ό Κοιτριάν φώτισε πάλι σχετικώς τούς ανθρώπους τού κι' αίπτοι τού άπάντησαν πάλι ότι δεν είχαν άναζήτησει τίποτάς τίποτε στα διαμερίσματα τού Μιχάλη. Κι' έξαφνα ό Ρουλιτσκιό πρόσεξε ότι ή συζήτηση τού άστυνομικού άρχηγού και τών βόργων του άρχισε να γίνεται ζοφική. Ό Κοιτριάν φανόταν θοιμοθεντός, άγχιος, έκανε παρατηρήσεις. Και σε μία στιγμή οι άστυνομικοί έτρεξαν έξω. Τό ίδιο έκανε κι' ό Κοιτριάν. Ό Ρουλιτσκιό τόν άκολούθησε. Τί συνέβαινε!.. Δεν μπορούσε να σταματήσει τόν Κοιτριάν, μα, φράνοντας πίσω του, τόν φώτισε σχετικώς. Τότε έκείνος με λίγα λόγια, χωρίς να χωρήσει πίσω τό κεφάλι, τού άπάντησε ότι οι άνθρωποι τού είχαν άφήσει για μία στιγμή τήν μικρή άσπαγγάνα Κατερίνα μόνη με τόν έτοιμοθάνατο.

Η Κατερίνα σφυγίσε κάθε μερα τό σπίτι τού Μιχάλη και τού Βόρι κι' έπρεπε να ξεση τό μυστικά τους. Έλκετε να τήν ξαναβρούμε με κάθε τρόπο, με κάθε θυσία... Αυτή είχε άναξει τό άμπράχιο τού Μιχάλη κι' αίπτος ίσως ήταν ό λόγος που οι άστυνομικοί δεν βρήκαν τίποτε έπάνω τού όταν τόν έφραξαν. Αυτή τού είχε πάρει χωρίς άλλο τό ποικιλία του και τά χαρτιά του...

Τό κλητή της Κατερίνας γνόταν μέσ' στην άίψη. Οι άστυνομικοί έτρεχαν κάτω άπ' τά δένδρα, γιατί ήταν σχεδόν δέσμοι πως είχε πάρει τό μικρό μονοπάτι που όδηγει στην γέφυρα, ή όποια ένόμει τό

Κρεστόφσκι και τό Κάμενι Όστρόφ.

Ό Κοιτριάν ήσαν άποστά. Κι' ό Ρουλιτσκιό δεν τόν άφνε ούτε δίμα!..

Με δέν τόν προσπερνούσε καθόλου. Έξαφνα κραυγές και προσκλήσεις άκούσθησαν μεταξύ τών άστυφνικών, οι όποιοι έδειχναν μία σια, που γλυτρούσαν, έκει άπάνω, σε μία γέφυρα. Ήταν ή μικρούλα τογγάνα Κατερίνα, που έτρεχε σαν τόν άνεμο. Οι άστυνομικοί άρχισαν να τήν καταδιώκουν σαν τρελλοί.

— Ό! Ένα άιάξι! Ένα άλογο! ούρλιαζε ό Κοιτριάν. Η άποδείξεις βρισκονταν στα χέρια της. Άν μάς ξεφύγει, τις χάνουμε για πάντα... Μά ή Κατερίνα είχε περάσει πια άπο τήν άλλη μεριά της γέφυρας.

Μά τί κάνει; Γιατί στέκεται; Μά να! Άρχίζε να τρέχει προς τά δεξιά!.. Οι άστυνομικοί διλασιάζουν τό δρόμο τους... Μά ή Κατερίνα βρισκται άκόμα μακριά!.. Φαίνεται άκούραστη... Τώρα έξαφανίστηκε κάτω άπ' τά δένδρα, τρέχοντας πάντα προς τά δεξιά!..

Έξαφνα ό Κοιτριάν βγάψε μία κραυγή χαράς!

— Όπου κι' αν πάει, είνε πισμένη! φωνάζει στο Ρουλιτσκιό. Δεν μπορεί πια να ξεφύγει!

(Άκολουθεί)

— Πηγαίνετε! Πηγαίνετε!.. Και σύ, Ματρίνα Πέτροβνα, φύγε!..